

Eén wereld?

Hoezo, één wereld? De kloof tussen arm en rijk wordt steeds groter. Wie denkt dat de bahá'í-principes over een meer gelijke verdeling van rijkdom achterhaald zijn, komt bedrogen uit. Enkele citaten uit de Mensenrechtenrapport van de VN in 1999 (www.undp.org/hdro/report.html), zonder verder commentaar. De 200 rijkste mensen van de wereld hebben hun vermogen tussen 1994 en 1998 verdubbeld tot meer dan 1000 miljard euro. Dit is meer dan het totale inkomen van 41% van het armste gedeelte van de wereldbevolking. De bezittingen van de drie rijkste mensen op aarde overstijgt het gezamenlijke Bruto Nationaal Product (BNP) van alle armste landen en hun 600 miljoen inwoners. Aan het einde van dit decennium had 20% van de mensen in de landen met de hoogste inkomens 86% van het mondiale BNP. De middelste 60% had 13%, en de onderste 20% slechts 1%. De voedselproductie per hoofd van de bevolking is tussen 1990 en 1997 is weliswaar met 25% toegenomen, maar bijna 1300 miljoen mensen moeten rondkomen van minder dan 1 euro per dag, en bijna 1000 miljoen mensen krijgen dagelijks minder te eten dan ze nodig hebben. 850 Miljoen mensen zijn ondervoed, waarvan 160 miljoen kinderen. Eén procent van de bezittingen van de 200 rijkste mensen op aarde zou voldoende zijn om iedereen universele toegang te geven tot scholing. Er zijn 850 miljoen analfabeten, waarvan 100 miljoen in de geïndustrialiseerde landen. Meer dan 260 miljoen kinderen gaan nooit naar school, en meer dan 250 miljoen kinderen worden gebruikt bij kinderarbeid. 340 Miljoen vrouwen zullen niet ouder worden dan 40 jaar. Een kwart tot de helft van alle vrouwen hebben te maken gehad met lichamelijk geweld door een intieme partner.

Aardbeving

Turkije enkele maanden geleden. Geleidelijk werd duidelijk dat zich aan de drempel van Europa een reusachtige ramp had voltrokken. Vele duizenden doden, tienduizenden gewonden en daklozen. De verleiding is groot om de schuld aan God te geven. Als Hij het beste met de mensen voorheeft, waarom laat Hij dit dan gebeuren? Deze gedachtegang is echter te simpel. Zoals zo vaak hebben wij het aan onszelf te danken. Dankzij de wetenschap weten wij al vele jaren precies waar aardbevingen zullen gaan optreden, de zogenaamde risicogebieden. Probleem is echter dat een aantal grote steden (Los Angeles, Mexico Stad) of zelfs hele landen (Japan) in deze gebieden liggen. Het meest logische zou zijn de bevolking uit deze gebieden te verhuizen naar veiligere oorden. Dat is precies wat de Turkse president ook voorstelde, al gaat zijn voorstel niet ver genoeg. Dan zou namelijk ook heel Istanboel verplaatst moeten worden. En dat is een zeer complexe en dure operatie, waarvoor zeker vele tientallen jaren uitgetrokken zou moeten worden. Een andere optie is met gebruikmaking van wetenschappelijke materiaalkennis gebouwen te maken die volledig aardbevingbestendig zijn. Kortom, we kunnen er zelf veel aan doen voordat we God de schuld geven. Natuurlijk zijn er nog andere bekende gebieden waar natuurrampen kunnen gebeuren: vulkanische uitbarstingen, wervelstormen, overstromingen. En wat dat laatste betreft zou dat kunnen betekenen dat een groot gedeelte van de Nederlandse bevolking ook verplaatst zou moeten worden naar hogere gebieden in het Oosten. Zeker nu de verwachting is dat de komende eeuw de zeespiegel een meter zal stijgen door het broeikaseffect.

Plezier in je werk

Werk verricht in de juiste geest, staat gelijk aan aanbidding van God. Ik besef zelf dagelijks dat het vrij moeilijk is om deze bahá'í-motivatie vast te houden. Ik vermoed dat de meeste mensen al snel afglijden tot lagere motieven zoals op een eenvoudige manier aan geld komen om zo goed mogelijke te kunnen leven. Weinig geld als men snel tevreden is, veel geld als men nog lagere motieven heeft zoals anderen de ogen uitsteken met grote huizen, verre vakanties en snelle auto's. En wat dacht je van motivaties zoals collega's de pas afsnijden bij hun carrière? Weer een aspect van het bahá'í-leven leiden dat veel moeilijker in praktijk te brengen is dan het lijkt. Maar we moeten dat toch maar blijven proberen. Als steeds meer mensen met zuivere motieven in hun werk staan, dan zal dat veel ellende en pijn voorkomen en bijdragen aan een betere wereld.

